

Gezgin

ÖN DEYİŞ

Bir zamanlar boyalı bir gülümsemesi, açık renk saçları ve kendininkine benzer gözleri olan bir bebeği vardı. Uzunca bir süre bu bebek onun daimi yoldaşı olmuştu; Alice babasıyla seyahate gittiğinde çaya eşlik eden bir dost, annesiyle babasının birbirlerine fısıldaştığı sırlara kulak misafiri olduğunda yanında bir sırdaş, başka kimse yokken onu dinlemek zorunda kalan kimseydi. Büyükbabası ona çöller kraliçesi Zenobia'yı anlattıktan sonra bebeğine bu ismi vermişti. Ama bir gün, Henry Hemlock onu bahçede kovalarken bebeği düşmüştü ve o da bebeğin boynuna basınca narin porselen tuzla buz olmuştu. Bebeğin kırılırken çıkarttığı o tüyler ürpertici ses, yüreğini ağzına getirmişti.

Şimdi de annesinin boynunun bir adamın çizmesinin topuğu altında kırılmasının sesi, avuçlarına kusmasına sebep olmuştu.

Capcanlı bir gücün yarattığı ritim, gezgin bir dalga gibi

odada süzülüp yakınlardaki geçidin çökerken çıkardığı kaotik sesleri de beraberinde getiriyordu. Rose, bölmenin duvarına yaslanmıştı. Titreşen hava, iliklerine dek ürpermesine, dişlerinin sancımasına sebep oluyordu.

Ölü.

Rose nefesini tuttu; babası, gölgeler içindeki adamın omuzuna sapladığı bir kılıçla yere devrildiği zeminde ulurken gözlerini sıkıca yumdu. Onunla birlikte çığlık atmaması, babasının yaptığı gibi annesine uzanmaya çalışmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Kitaplığın arkasındaki duvarın içine gömülü gizli kabin, tıpkı büyükbabasının söz verdiği gibi onu koruyacaktı; ama şayet sessiz olur, kımıldamadan durursa. Rafı destekleyen kısımların arasındaki ince yarık, tam da dışarıyı görebilmesini ama oradan görülmemesini sağlayacak genişlikteydi.

Bir şekilde öğleden sonra geceye karışivermişti. Akşam yemekleri aşağıdaki masada, neredeyse el sürülmemiş hâlde bekliyordu; zorla içeri girildiğine dair tek uyarıları, komşularının köpeğinin çıkardığı homurtular ve inlemelerdi ki –o da hemencecik susturulmuştu. Babasının ofisin ışıklarını ve şömineyi yakmak için anca vakti olmuş, annesi de merdivenlerde ayak sesleri işitilmeden önce onu saklayabilmek için zar zor zaman bulabilmişti. Şimdiyse süregiden ılıklik ve parıltı sebebiyle odadaki karanlık, âdeta nefes alıp veriyor gibiydi.

“Sana iş birliği yapmanı söyledim.” Adam, kızın tam olarak çıkaramadığı bir sembolün bulunduğu gümüş düğmelere sahip şık, siyah bir palto giyiyordu. Yüzünün alt kısmını kapamak için ince, siyah bir atkı sarmıştı ama bu, adamın pürüzsüz sesini hiçbir şekilde boğuklaştırmıyordu. “Bu şekilde olması gerekmiyor. Ondan vazgeç, usturlabı bana ver ve bu-

radaki işimiz bitsin.”

Annesinin etrafında dolanırken kırık camlar ve kâğıtlar, çizmelerinin altında çatırdıyordu... annesinin...

Hayır. Büyükbabası birazdan toplantısından dönecekti. Gece yatarken üstünü örtmeye geleceğini söylemişti ve sözlerini daima tutardı. O, her şeyi yeniden düzeltecekti. Bu... bunların hepsi birer kâbustu. Gezgin çocuklar için gelen gölgeler hakkındaki onca hikâyeyi ahmak, minik beyni uyduruyordu. Tüm bunlar yakında bitecek, bundan uyanacaktı.

“Lanet olasınca canavarlarsınız hepiniz!” Babası, kılıcı çekip çıkarmaya uğraşırken eline kan bulaştı. Tepesinde dolanan adam süslemeli altın kabzaya yaslanarak kılıcı daha da derine itti. Babası kıvranarak bacaklarıyla havayı tekmeledi.

Annesi kımıldamıyordu.

Rose’un keskin ve yakıcı çığlığı, boğazını yırtarcasına çıkmak üzereydi.

Kötü kokulu, kandan bir nehir, kilimi ıslatmış, annesinin parlak saçlarına doğru süzölmeye başlamıştı.

Babası yeniden saldırmaya çalıştı, bir eliyle ilk andaki boğuşma sırasında yakınlarda bulunan çalışma masasından düşmüş taştan yapılma bir kâğıt ağırlığını kavradı. Ciğerlerini parçalayan bir haykırıyla taşı maskeli adamın yüzüne savurdu. Adam bunu rahatlıkla yakaladı, karşılık olarak da kapıda nöbet tutan ikinci bir maskeli adamın elindeki ince bıçaklı başka bir kılıcı aldı. Homurdanarak bunu babasının koluna saplayıp onu da yere sabitledi. Babasının acılı feryadı, maskeli adamın kahkahasını bastırmaya yetmemişti.

İzlemelisin, diye düşündü Rose, dizlerini çenesine doğru çekerek. *Neler olduğunu büyükbabaya anlatmalısın.*

Sessiz ol, kımıldamadan dur.

Cesur ol.

“Ironwood’a... onu asla ama asla ele geçiremeyeceğini bile-
rek öleceğini söyle.”

Ironwood. Zaten her şeyin altında Ironwoodlar olurdu. Bu isim, evlerinin içinde öfkeyle anılırdı, her zaman yaşamlarının ardına iliştilmiş bir gölge gibiydi. Büyükbaba burada güvende olacaklarını söylemişti ama Rose’un bilmesi gerekirdi. Teyzeleri, dayıları, kuzenleri ve büyükannesi yüzyıllar ve kıtalar boyunca, teker teker çalındıklarından beri hiçbir zaman güvende olmamışlardı.

Şimdi de annesi... ve babası...

Rose yine dudaklarını ısırırdı, bu defa kan tadı aldı.

Öteki adam yaslandığı kapıdan doğruldu. “Bitir şu işi. Zeminleri ve açıktaki duvarları araştıracağız.” Suret sinsice ilerlerken Rose, onun erkek değil de uzun boylu bir kadın olduğunu fark etti.

Annesi bir keresinde Ironwood’un, ailesindeki kızları toplayıp onları cam biblolar gibi raflarda saklamayı sevdiğini, tozlarını almak için bile asla oradan indirmediğini söylemişti. Bu kadının kırılmayacağını düşünüyor olmalıydı.

Annesi de kolay kolay kırılmazdı.

Ta ki... şey olana kadar.

Maskeli ilk adam paltosunun iç cebine uzanıp işaret parmağına uzun, gümüş bir bıçak taktı. Bıçak, ışıldayan bir pençe gibi kıvrılıyor, âdeta havaya batıyordu. Rose’un bakışları silahtan tekrar babasının yüzüne kayınca onun kitaplığa –kendisine– doğru baktığını gördü, dudakları sessizce kımıldanıyordu. *Kımıldama, kımıldama, kımıldama...*

Rose haykırmak, ona savaşmasını söylemek, o savaşmazsa kendisinin savaşacağını göstermek istiyordu. Elllerinde ve dizlerinde Henry'yle didişirken oluşan şişliklerle çizikler savaşabileceğinin kanıtıydı. Bu, babasına göre bir hareket değildi. Babası cesurdu; tüm dünyadaki en güçlü insandı ve çok da...

Maskeli adam eğildi ve bıçağı babasının kulağının yanından kaydırıldı. Babasının bedeni bir kez daha seğırdi.

Dudakları artık kıvıldamıyordu.

Uzaklarda, başka bir geçit daha un ufak olurken Londra göğünde bunun sahte gürlmesi duyuldu. Bu defaki daha silikti ama yine de kızın teninin her bir santiminde şiddetle gezindi.

Babası hâlâ orada, tütün ve kolonya kokan takım elbisesinin içindeydi ama yine de Rose onun yok olup gidişini görmüştü.

"Sen yatak odasıyla başla," dedi maskeli adam bıçağını silip yerine tıkarırken.

"Burada yok," diye yanıtladı kadın yavaşça. "Olsa hissetmez miydik?"

"Yine de ona dair bir kayıt falan olabilir," diye sertçe yanıtladı diğeri. Ardından çalışma masasının çekmecelerini teker teker, hızla açmaya başladı. Antik bozuk paraları, papirüsleri, teneke askerleri, eski anahtarları fırlatırken dudak bükerek, "Asıl bu nankörler koleksiyoncu," dedi.

Kadın yerdeki parkeleri gıcırdatarak kitaplığın önüne geldi. Rose ıglığını yutabilmek için yine kirli ellerini ağızına bastırdı. Kendi kusmuğunun kokusunu almamak için de nefesini tutmaya çalıştı ama annesiyle babasının kanları, midesini bu-